

[Erik B. Smith]

Bestyrelsens beføjelser forekommer os at være beskrevet helt unødvendigt detaljeret i lovforslaget. Det burde være nok at fastslå bestyrelsens overordnede faglige og administrative ansvar og så lade resten være en sag mellem bestyrelse og direktion.

Det forekommer bestemt uhensigtsmæssigt, at lovforslaget forpligter – jeg understreger forpligter – bestyrelsen til at oprette afdelinger. Problemerne med koordination, de overordnede drøftelser og de indbyrdes sammenhænge i forskningen klares ikke ved et årligt fællesmøde og så i øvrigt af bestyrelse og direktion.

Det er ingen hemmelighed, at nogle har frygtet, at socialministeren vil sætte sig på forskningen på socialforskningsinstituttet. Det tror vi ikke på, men ministeren kan ved at vise imødekommenhed under udvalgsarbejdet meget hurtigt afkræfte denne frygt.

Det fremgår af, hvad jeg allerede har sagt, at vi frygter, at man med en konstruktion af rådgivende udvalg kan miste det samlede overblik, men i øvrigt har vi med tilfredshed konstateret, at såvel arbejdsmarkedets parter som De samvirkende Invalideorganisationer og pensionistorganisationerne ønskes repræsenteret i det rådgivende forskningsudvalg.

Selv om lovforslaget er et organisatorisk forslag – eller måske netop derfor – burde der være taget stilling til den finansielle side af sagen. Enhver ved – det fremgår i øvrigt også af bemærkningerne – at finansforholdene på socialforskningsinstituttet er ganske specielle: 55 pct. af midlerne fra finansloven og resten over private fonde. Under udvalgsarbejdet må vi have belyst, hvordan man kan sikre en enklere finansieringsstruktur, uden at det betyder en reduktion i instituttets aktiviteter.

Planredegørelsen for forskning, der netop i dag er offentliggjort af planlægningsrådet, må også inddrages i udvalgsarbejdet. Planredegørelsen indeholder nogle meget relevante betragtninger om struktur og styring af forskningen.

I den offentlige debat har der gentagne gange været røster fremme om, at der er tvivl om opfølgning af levevilkårsundersøgelsen fra 1976. Jeg vil gerne sige, at vi i socialdemokratiet lægger overordentlig stor vægt på, at der sker en sådan opfølgning.

Afslutningsvis skal jeg understrege, at socialdemokratiet går positivt ind i udvalgsarbej-

det. Med åbne og fordomsfrie drøftelser og en vis imødekommenhed hos ministeren skal det nok lykkes os at få et bredt flertal til at slutte op bag socialforskningsinstituttet til gavn for instituttet og dets fortsatte virksomhed.

### Lizzie Lichtenberg (KF):

Det er, som hr. Erik B. Smith nævnte, en genfremsættelse af socialministeren. Lovforslaget går ud på at ændre socialforskningsinstituttets ledelsesstruktur for at skabe større handlekraft og uafhængighed i instituttet. Man foreslår, at der skal være en bestyrelse, som har en formand, der skal være en erfaren aktiv forsker inden for det samfundsvidenskabelige område. Han skal udpeges af socialministeren. Dernæst skal den bestå af 4 medlemmer, hvoraf det ene er en forsker, der er udpeget af statens samfundsvidenskabelige forskningsråd, og de tre øvrige er administrationsfolk, to statslige repræsentanter udpeget af socialministeriet og arbejdsministeriet og endelig en kommunal repræsentant.

En sådan lille bestyrelse skulle være med til at gøre forretningsgangen mellem daglig ledelse, der stadig skal varetages af direktøren, og det brede forskningsmæssige nemmere.

Man anbefaler også en opdeling af forskningsinstituttet i afdelinger med tilknyttet rådgivende forskningsudvalg, og man anbefaler endelig, at socialforskningsrådet nedlægges.

Det er vigtigt, at man fastholder bredden i denne forskning, at man bibeholder uafhængigheden af en central styring, og at det er en forskning, der kan bruges.

Vi kan jo se, hvilken sum hele det socialpolitiske område efterhånden har vokset sig til, og netop under det indtryk har socialpolitikken en stadig stigende betydning, således at vi må have solide data som grundlag for lovgivningen, og vi må have et snævert samarbejde mellem socialvidenskaberne på den ene side og politisk-administrative beslutningstagere på den anden. Vi må have en pålidelig viden i vort velfærdssamfund, så det er velfærds- og velstandssamfund, vi udvikler, og ikke mangelsamfund.

Instituttets forskningsområde er i lovforslaget defineret fyldigt. Det er netop bredden i det, der skal bevares. Det er stadig væk ar-